

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSA Ireneusz Lejczak (spr.)

Sędziowie: SSA Robert Kuczyński

SSA Barbara Staśkiewicz

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. we W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

przy udziale K. D.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 maja 2017 r. sygn. akt IX U 54/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz odwołującej się kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. stwierdził, że K. D. jako pracownik u płatnika składek (...) S.A. we W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu, chorobowemu od 01.11.2013 r. Od decyzji tej wniosła odwołania spółka (...) podnosząc, że w okresie od 1.11.2013 r. do 29.02.2016 r. łączyła ją z K. D. umowa zlecenia, a nie jak to przyjął organ rentowy - umowa o pracę. Wyrokiem z 15.05.2017 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że K. D. w okresie od 1.11.2013 r. do 29.02.2016 r. nie podlegała jako pracownik u płatnika składek (...) S.A. obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz odwołującej się spółki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Orzeczenie to oparł Sąd na następujących ustaleniach: Odwołująca się spółka (...) zajmuje się komercyjnym najmem powierzchni handlowych i usługowych. W dniu 14.11.2013 r. K. D. i spółka (...) zawarły umowę zlecenia na okres od 01.11.2013 r. do 29.02.2016 r. Na podstawie tej umowy K. D. świadczyła na rzecz odwołującej się spółki usługi

w zakresie komercjalizacji powierzchni budynku (...). Strony umowy ustaliły wynagrodzenie w kwocie 5.000 zł brutto plus prowizja za podpisanie umowy najmu w wysokości 18% średniego miesięcznego czynszu. Wynagrodzenie to od 1.07.2015 r. wynosiło 2000 zł miesięcznie wraz z prowizją podwyższoną do 25%. Usługi świadczone przez ubezpieczoną w ramach tej umowy zlecenia polegały na aktywnym poszukiwaniu najemców powierzchni biurowych i handlowych w wieżowcu (...) oraz koordynacją ofert. Z tytułu zawartej umowy zlecenia spółka (...) zgłosiła K. D. tylko do ubezpieczenia zdrowotnego ponieważ ubezpieczona od dnia 01.02.2009 r. pozostawała pracownikiem innego płatnika składek - (...) S.A. i z tego tytułu była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych. Spółka (...) i (...) S.A. należą do tej samej grupy kapitałowej (...). Do zakresu obowiązków ubezpieczonej w ramach umowy o pracę w (...) należała głównie praca przy komercjalizacji powierzchni w galerii handlowej. W dniu 01.03.2016 r. K. D. i spółka (...) zawarli umowę o pracę na czas określony do 31.01.2018 r. Zgodnie z postanowieniami umowy ubezpieczona zobowiązała się do wykonywania pracy na stanowisku Menadżera ds. Komercjalizacji, w wymiarze 1/2 etatu, w podstawowym systemie czasu pracy, z wynagrodzeniem określonym na kwotę 4.500,00 zł brutto plus prowizja w wysokości 25% średniego miesięcznego czynszu. Ubezpieczona została zgłoszona od 1.03.2016 r. przez odwołującą się spółkę do ubezpieczeń społecznych jako pracownik. K. D. od dnia 06.05.2016 r. stała się niezdolną do pracy z powodu ciąży. (...) S.A. wypłacała ubezpieczonej wynagrodzenie w marcu 2016 r. w kwocie 8.067,24 zł, a w kwietniu 2016 r. w kwocie 10.051,86 zł.

Zakres zadań K. D. jako Menadżera zatrudnionego na podstawie umowy o pracę był szerszy od zakresu obowiązków wynikającego z umowy świadczenia usług agencyjnych komercjalizacji. Obowiązki ubezpieczonej ramach umowy zlecenia sprowadzały się w zasadzie wyłącznie do doprowadzenia do zawarcia umowy najmu. W okresie umowy zlecenia ubezpieczona nie wykonywała czynności menedżerskich i zarządczych. Do zakresu obowiązków K. D. jako pracownika - menadżera ds. Komercjalizacji należało aktywne poszukiwanie najemców, współpraca z dotychczasowymi najemcami, negocjowanie umów najmu, współtworzenie materiałów i opracowań związanych z komercjalizacją powierzchni najmu, uczestnictwo w komercjalizacji wybranych powierzchni, wdrażanie działań przygotowujących do oddania powierzchni w najem, opracowanie i prezentacja ofert, uczestniczenie w negocjacjach, przygotowywanie raportów i informacji dotyczących procesów komercjalizacji, realizacja planu przychodów z komercyjnego najmu/dzierżawy, współpraca z innymi komórkami organizacyjnymi, odpowiednio do zakresu działania i realizowanych zadań oraz inne zadania zlecone przez pracodawcę. Celem zawarcia umowy o pracę z 1.03.2016 r. było m.in. powierzenie ubezpieczonej czynności zarządczych oraz ściślejszego jej związania ze spółką (...) jako członka kadry zarządzającej. Po zawarciu umowy o pracę część obowiązków zarządczych została przekazana ubezpieczonej. Musiała ona bardziej zaangażować się w pracę na rzecz odwołującej się spółki, zmienił się jej model pracy. Ubezpieczona nie miała ściśle ustalonych godzin rozpoczęcia i zakończenia pracy. Codziennie była w (...), ale ilość godzin, które tam spędzała różniła się. Przychodząc do pracy podpisywała listę obecności. Przy tych ustaleniach skonstatował Sąd Okręgowy, że zatrudnienie, co do zasady, może mieć charakter pracowniczy lub cywilnoprawny, a o tym jaki był rodzaj spornego zatrudnienia winien decydować nie rodzaj zajęcia ubezpieczonej, ale warunki jego wykonania. Odnosząc się do treści przepisów art. 22 § 1 i § 1¹ kp i art. 734 § 1 kpc wskazał Sąd, że praca wykonywana w ramach stosunku pracy charakteryzuje się określonymi cechami, przy czym najważniejszym elementem jest podporządkowanie pracownicze (kierownictwo pracodawcy). W stosunku pracy przedmiot zobowiązania pracownika jest determinowany parametrem rodzaju pracy, natomiast w stosunkach cywilnoprawnych przedmiot ten jest wyznaczony za pomocą parametru określonych czynności prawnych lub faktycznych albo określonego dzieła. O kwalifikacji prawnej zatrudnienia decyduje zatem sposób sformułowania przedmiotu zobowiązania, a następnie sposób jego realizacji - przy uwzględnieniu warunków wykonywania pracy. Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego wyraził również sąd I instancji pogląd, że cechami charakterystycznymi dla stosunku pracy są m. in: obowiązek osobistego świadczenia pracy, wykonywanie poleceń pracodawcy, sposób realizacji obowiązków, rodzaj pracy, który musi być określony w akcie będącym podstawą stosunku pracy. Rodzaj pracy oznacza zespół czynności, które będą należały do obowiązków pracownika. Wskazał przy tym, że treść art. 22 kp nie pozbawia stron umowy swobody w decydowaniu o treści i charakterze łączącego je stosunku prawnego. W szczególności, gdy umowa zawiera cechy umowy o pracę i umowy cywilnej to dla oceny rodzaju stosunku prawnego decydujące jest ustalenie, które z tych cech mają charakter przeważający. Oceny takiej winien dokonać sąd z zachowaniem reguł wykładni oświadczenia woli. Przy tych założeniach i dokonanych ustaleniach Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że umowa zawarta pomiędzy odwołującą się spółką a ubezpieczoną K. D. w okresie od 01.11.2013

r. do 29.02.2016 r. została przez strony umowy prawidłowo zakwalifikowana jako umowa zlecenia. Sąd zważył, że obowiązki ubezpieczonej z tytułu umowy zlecenia i o pracę różniły się. Zakres zadań K. D. jako Menadżera zatrudnionego na podstawie umowy o pracę był szerszy od zakresu obowiązków wynikającego z umowy świadczenia usług agencyjnych komercjalizacji, który sprowadzał się w zasadzie wyłącznie do doprowadzenia do zawarcia umowy najmu. Praca K. D. w ramach umowy o pracę na stanowisku zarządczym jako Menadżera wykonywana też była w warunkach bezpośredniego podporządkowania Dyrektorowi Zarządzającemu, który miał możliwość wyznaczania dodatkowych obowiązków niezwiązanych bezpośrednio z poszukiwaniem najemców, a nawet czasowego powierzenia prac całkowicie niezwiązanych z zakresem obowiązków wskazanym w umowie o pracę; konieczności wykonywania pracy w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, ściślejszego związania z firmą (...) jako członka kadry zarządzającego i trwałej więzi z pracodawcą. Natomiast umowa zlecenia zawarta z K. D. nie przewidywała możliwości wydawania wiążących poleceń zleceniobiorcy, ani tym bardziej wyznaczania czasu i miejsca pracy, pozostawiając w tym zakresie pełną swobodę zleceniobiorcy. Zadaniem zleceniobiorcy było świadczenie usług komercjalizacji, czyli poszukiwania potencjalnych najemców galerii handlowej (...). Czas, miejsce i sposób pozyskiwania najemców zależał wyłącznie od K. D.. Dyrektor Zarządzający K. S. nie ingerował kiedy, gdzie i z jakim klientem ubezpieczona się spotka, ani czy będzie obecna w biurze (...). Interesowały go jedynie wyniki komercjalizacji, a działania przez niego podejmowane miały na celu jedynie koordynowanie działań w celu zwiększenia efektów w tym zakresie. Przy ocenie, że w spornym okresie odwołującą się spółkę i ubezpieczoną łączyła umowa zlecenia Sąd wziął pod uwagę również wolę stron zawarcia umowy zlecenia. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z żądaniem odwołania.

Wyrok zaskarżył apelacją w całości pozwany organ rentowy zarzucając orzeczeniu:

- naruszenie art. 83 ust.1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 oraz art. 8 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 2. art. 22 § 1¹ kp poprzez błędne uznanie, że K. D. od 1.02.2013r. do 29.02.2016r. nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik u płatnika składek (...) S.A., podczas gdy prawidłowe zastosowanie wyżej wymienionych przepisów prowadzi do wniosków przeciwnych;
- naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 734 § 1 kc i nie zastosowanie art. 22 § 1 kp, art. 22 § 1¹ kp i art. 22 § 1² w sytuacji, gdy przepis art. 734 § 1 kc nie miał zastosowania w ustalonym stanie faktycznym albowiem stosunek prawny istniejący pomiędzy K. D. a spółką (...) nie miał cech umowy zlecenia, a strony w spornym okresie łączył stosunek pracy;
- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 kpc poprzez pominięcie części materiału dowodowego, a w szczególności ustaleń poczynionych przed organem rentowym oraz poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę mocy i wiarygodności materiału dowodowego, a w szczególności dokonanie dowolnej oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, która to ocena doprowadziła do uznania, że ubezpieczona w spornym okresie nie pozostawała z odwołującą się spółką w stosunku pracy, a co za tym idzie, że nie wykonywała wówczas pracy po myśli art. 22 § 1 kp. W uzasadnieniu apelacji skarżący wyraził pogląd, że ustalony przez sąd I instancji różny zakres obowiązków lub ich odmienność obowiązków wykonywanych przez ubezpieczoną w ramach umowy o pracę i umowy zlecenia same w sobie nie przesądzały o tym, że tej ostatniej z umów nie można było zakwalifikować - na podstawie art. 22 § 1 kpc - jako umowy o pracę. Zwrócił przy tym uwagę organ rentowy, że praca ubezpieczonej w obu przypadkach umów polegała na aktywnym poszukiwaniu nowych najemców, przygotowywaniu i wysyłce ofert oraz prezentacji, spotkaniach z potencjalnymi najemcami i prezentacji dostępnych powierzchni, negocjacjach handlowych warunków najmu, współpracy z działem projektowym i technicznym. Wskazał również, że sąd I instancji przyjmując brak cech stosunku pracy ze względu na brak podporządkowania ubezpieczonej przełożonym w trakcie wykonywania umowy zlecenia pominął, że elastyczny model podporządkowania pracowniczego pozwala na samodzielne wykonywanie pracy i organizację czasu pracy i nie wymaga permanentnego nadzoru. Podniósł również skarżący, że dla skutecznego zawarcia umowy zlecenia nie jest wystarczająca tylko zgodna wola stron w kwestii nazwania tak zawartej

umowy. W ocenie organu rentowego chronologia zdarzeń wskazywała, że już od 1.11.2013r. wystąpiły wszystkie konstytutywne cechy stosunku pracy zawartego pomiędzy odwołującą się a ubezpieczoną, tj. dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia. Przy tak uzasadnionych zarzutach wniosła strona pozwana o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna. Zarzut naruszenia wymienionych w apelacji przepisów ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych możliwy był do oceny dopiero po wykazaniu, że rzeczywiście - jak twierdził apelujący - wadliwie ustalił lub ocenił Sąd Okręgowy stan faktyczny i błędnie uznał, iż zatrudnienie przez odwołującą się spółkę ubezpieczonej K. D. przed 29.02.2016 r. odpowiadało świadczeniu usługi według zasad wynikających z art. 734 § 1 kc w zw. z art. 750 kc. Dla oceny bowiem czy nastąpiło naruszenie prawa materialnego niezbędne jest ustalenie stanu faktycznego pozwalającego na subsumcję odpowiednich przepisów prawa. W sytuacji podniesienia w apelacji zarzutu wadliwości oceny niekwestionowanego stanu faktycznego (czyli wyprowadzenia błędnych wniosków) apelujący powinien przedstawić proces prawidłowego wyprowadzania wniosków, czyli jakie skutki wynikają - w jego ocenie - z prawidłowo ustalonych przez sąd I instancji faktów. Natomiast w przypadku kwestionowania prawidłowości dokonanych przez sąd I instancji ustaleń apelujący winien powołać się na dowody, które wykazują odmienny, niż opisany w motywach zaskarżonego wyroku, przebieg istotnych dla strony faktów.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie wyznaczała decyzja pozwanego organu z 21.11.2016 r., która to decyzja umowę zlecenia z 14.11.2013 r. zawartą pomiędzy odwołującą się spółką a ubezpieczoną, wbrew stanowisku stron tej umowy, uznała za umowę o pracę. Sąd Okręgowy w oparciu o wymienione w uzasadnieniu wyroku dowody stwierdził, że tak treść spornej umowy jak i sposób jej wykonywania wskazywały na cywilnoprawną formę zatrudnienia ubezpieczonej. Odpłatne bowiem wykonywanie przez ubezpieczoną na rzecz spółki (...) czynności faktycznych polegających na „wyszukiwaniu najemców” czyli wyszukiwaniu potencjalnych chętnych do wynajęcia powierzchni biurowych bądź sklepowych w wieżowcu (...), przygotowaniu dla nich oferty oraz przekazaniu informacji zleceniodawcy o zainteresowanym wynajęciem powierzchni klientie odpowiadało zobowiązaniu opisanemu w art. 734 § 1 kc w zw. z art. 750 kc i obligującemu ubezpieczoną do świadczeniu tych usług na rzecz spółki (...) z należytą starannością. Jednocześnie Sąd Okręgowy stwierdził, że ustalony zakres zobowiązań wynikających ze spornej umowy nie zawierał przeważających cech stosunku pracy, w szczególności podporządkowania ubezpieczeniowej w procesie wykonywania przez nią usług oraz w zakresie czasu i miejsca ich wykonywania. Apelujący zarzucił przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę mocy i wiarygodności materiału dowodowego, a w szczególności dokonanie dowolnej oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego - co miało skutkować błędnym uznaniem, że sporna umowa nie była umową o pracę. Pomimo tak sformułowanego zarzutu strona pozwana nie wykazała w apelacji oczywistych sprzeczności pomiędzy ustaleniami sądu I instancji, a wyprowadzonymi przez ten Sąd wnioskami. W tym zakresie apelujący ograniczył się do stwierdzenia, że chronologia zdarzeń wskazywała na to, iż K. D. już od 1.11.2013 r. powinna podlegać ubezpieczeniom społecznym jako pracownik spółki, przy czym nie wskazał tych zdarzeń. Ze względu na to, że pozwany zarzucił również pominięcie przez Sąd Okręgowy materiału dowodowego w postaci ustaleń poczynionych przed organem rentowym należało ocenić zasadność tych zarzutów z uwzględnieniem akt kontroli poprzedzających wydanie zaskarżonej decyzji. Jak wynikało z uzasadnienia tej decyzji organ rentowy wszczął kontrolę w związku z następującą chronologią zdarzeń: ubezpieczona została zgłoszona przez odwołującą się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracownik od 1.03.2016 r.; podstawa składek na ubezpieczenia wynosiła 8 067,24 zł i 10 051,86 zł miesięcznie; od 6.05.2016 r. ubezpieczona stała się niezdolna do pracy w związku z ciążą i złożyła wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego; bezpośrednio przed zgłoszeniem do ubezpieczeń społecznych ubezpieczona była zgłoszona przez spółkę tylko do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu umowy zlecenia ze względu na podleganie w tym czasie ubezpieczeniom społecznym z tytułu pracowniczego zatrudnienia w (...) S.A. Ze względu na tę sekwencję zdarzeń organ rentowy dokonał ustaleń dotyczących przede wszystkim okoliczności wykonywania

przez ubezpieczoną pracy w ramach pracowniczego zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę z 1.03.2016 r. i nie zakwestionował tej umowy. Natomiast zakwestionował wcześniej zawartą przez strony umowę zlecenia z 1.11.2013 r. uznając tę umowę również za umowę o pracę ponieważ, jak stwierdził organ rentowy: „ubezpieczona na rzecz płatnika wykonywała nieprzerwanie od 1.11.2013 r. powierzone obowiązki na stanowisku pracy i (...) w tym samym zakresie jakie zostały określone i były wykonywane na podstawie umowy o pracę z 1.03.2016 r.”. Podkreślenia wymaga fakt, że organ rentowy ani w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, ani w toku postępowania sądowego nie wykazał okoliczności i dowodów uzasadniających jego stanowisko o tożsamości obowiązków i sposobu ich realizacji przez ubezpieczoną w ramach umowy zlecenia z 1.11.2013 r. i umowy o pracę z 1.03.2016 r. Akta kontroli ZUS, na które powołuje się apelujący zawierają głównie dokumenty dotyczące wykonywania przez ubezpieczoną pracy na podstawie niekwestionowanej umowy o pracę z 1.03.2016 r. i brak jest w tych aktach jakichkolwiek artefaktów ubezpieczonej w ramach kwestionowanej umowy zlecenia. Nie przeprowadził również organ rentowy w toku postępowania sądowego dowodów na okoliczność tożsamości obowiązków i stanowiska pracy wykonywanej przez ubezpieczoną na podstawie spornej umowy zlecenia i późniejszej umowy o pracę. Uznać zatem należało za nieuzasadniony zarzut apelacji o wadliwość ustaleń Sądu Okręgowego prowadzących do wniosku, że obie umowy wykonywane były w różnych rozmiarowo zakresach czynności i innej organizacji czasu i miejsca pracy. Skoro zatem obie oceniane umowy różniły się od siebie to sam fakt tożsamości stron tych umów nie uzasadniał uznania zawartej przez strony umowy zlecenia za umowę o pracę. Nie mając podstaw do zakwestionowania prawidłowości ustaleń sądu I instancji dotyczących zakresu zobowiązań i sposobu ich wykonywania przez strony umowy zlecenia z 1.11.2013 r. nie było też podstaw do uznania tej umowy za umowę o pracę. Jak bowiem wynikało z ustaleń Sądu Okręgowego w ramach tej umowy ubezpieczona zobowiązała się do cyklicznego wykonywania faktycznej czynności polegającej na wyszukiwaniu potencjalnych klientów i przygotowywaniu dla nich oferty dotyczącej wynajęcia powierzchni sklepowych i biurowych należących do zleceniodawcy w zamian za stałe miesięczne wynagrodzenie i prowizję. Taki zakres zobowiązań w żaden sposób nie pozostawał w sprzeczności z zakresem normatywnym regulującym świadczenie usług na podstawie art. 750 kc w zw. z art. 734 § 1 i następnymi Kodeksu cywilnego. Mając dodatkowo na względzie, że apelujący skutecznie nie zakwestionował ustaleń sądu I instancji dotyczących swobody ubezpieczonej w wykonywaniu usługi w kwestii czasu i miejsca wykonywania zobowiązań to tym samym nie było podstaw do uznania, iż zaskarżone orzeczenie wydane zostało z naruszeniem art. 22 § 1 Kodeksu pracy. Wobec nie wykazania przez organ rentowy zatrudnienia ubezpieczonej od 1.11.2013r. do 29.02.2016r. w ramach stosunku do pracy nie mogło też dojść do naruszenia przez sąd I instancji przepisów art. 83 ust.1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 oraz art. 8 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z przyczyn wyżej wskazanych apelację jako bezzasadną - na podstawie art. 385 kpc - należało oddalić. Orzeczenie o kosztach procesu oparto na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 2 pkt 3 i § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).

SSA Robert Kuczyński SSA Ireneusz Lejczak SSA Barbara Staśkiewicz

R.S.